

[Finansministeren.]

komståret og skatteåret til samme år, og så vil man på det område, hvor det er muligt, opkræve skatten ved kilden. Det er muligt for de allerfleste lønmodtageres vedkommende og for pensionister, det er også muligt med hensyn til visse renteindtægter; det er vel de områder, det kommer til at dreje sig om. For andre grupper af skatteydere, først og fremmest de selvstændige erhvervsdrivende, er det ikke muligt at opkræve skat ved kilden; hos dem må den opkræves som en almindelig forskudsskat, der efterreguleres.

Det ærede medlem siger så, at det betyder, at hvis en sådan skat skal ses under en konjunkturpolitisk synsvinkel, er det kun lønmodtagerne, der kommer til at bære byrden, medens de andre ikke kommer til at bære den. Det kan jeg ikke anerkende er rigtigt. For det første vil det jo også for dem, der ikke skal betale kildeskat, være sådan, at det er den løbende indtægt, skatten skal betales af, og systemet må naturligvis indrettes sådan, at man kommer det rigtige så nær som muligt i sit skøn over, hvilken indtægt folk skal beskattes af. Der må også være en mulighed for at regulere skatten i løbet af året, således at de pågældende løbende er med til, om jeg så må sige, at deltage i skattebetalingen, også den del, som har konjunkturmæssig betydning. Men dertil kommer, at der jo under alle omstændigheder for de pågældende vil ske en efterregulering, således at de — efterfølgende — kommer til at svare skat efter ganske samme regler som lønmodtagerne. Jeg syntes, jeg ville sige dette en lille smule udførligt, fordi jeg nødigt ville have, at det ærede medlem skulle svæve i vildfarelse på dette punkt. Jeg ville endnu nødigere have, at det ærede medlem skulle udbrede denne vildfarelse til endnu flere, og det har jeg en lille mistanke om at han kunne have lyst til.

Det ærede medlem var derefter inde på, at det kun var manglende tilslutning fra regeringens side, der gjorde, at man ikke stillede ændringsforslag i dag. Det er naturligvis et tungt ansvar for os at måtte bære, at det ærede medlem ikke ser sig i stand til at stille ændringsforslag. Det befrier jo imidlertid de ærede medlemmer for mere konkret at angive, hvad de ville stille

ændringsforslag om, og jeg kan godt se, det er en stor behagelighed i den foreliggende situation, at vi ikke kan give os til at efterberegne, hvordan eventuelle forslag ville påvirke provenuet o. s. v., og hvad de ville betyde i den almindelige økonomiske politik. Det er jo en stor fordel for de ærede medlemmer at kunne bevæge sig i almindelige vendinger og være fri for, at man, om jeg så må sige, mere kontant kunne beregne deres politik.

Så var der spørgsmålet — som i øvrigt også det ærede medlem hr. Erhard Jakobsen har været inde på — om de 25 pct. som passende for skattens andel af nationalindtægten. Jeg skal slet ikke gå ind — i hvert fald ikke i denne forbindelse — på spørgsmålet om, hvor det rimelige niveau ligger. Jeg synes, det er en lidt mærkelig diskussion at have netop på dette tidspunkt, hvor vi lige har drøftet finanslovsforslaget, hvor der er al mulig udsigt til, at det vil blive gennemført i skøn enighed, og hvor de besparelser — hvis jeg må bruge det udtryk — som de ærede medlemmers partier har stillet forslag om, jo drejede sig om noget ganske lidt. Så synes jeg, det er lidt mærkeligt at komme ind på denne diskussion, for man må jo spørge de ærede medlemmer: accepterer man betragtningen om de 25 pct., eller gør man det ikke? Er det en anden procentsats, man finder rimelig, og i så fald: hvis den er lavere end den, vi i øjeblikket har, og der altså skal opkræves et så og så stort beløb mindre i skat, hvor skal de penge så spares? Det er jo det, det drejer sig om. Jeg synes, det er en urimelig form for diskussion, når man først siger ja og amen til samtlige udgifter og bagefter står op og fortæller, at disse udgifter sandelig er for store, og at det er regeringens skyld. Man må da vide, om man tager et medansvar, eller man ikke gør det. Jeg har hidtil opfattet det sådan, at man har taget dette medansvar. Så kan man naturligvis diskutere, hvordan det vil gå længere frem, men jeg for min part vil ikke ved denne lejlighed gå ind i en sådan diskussion. Det er klart, at skattens procent af indtægten ikke kan stige i det uendelige, og det er til syvende og sidst et skøn, hvor man ikke bare skal se på selve procentens størrelse, men vel også på, hvad det er for opgaver, skatten går til at dække. Her